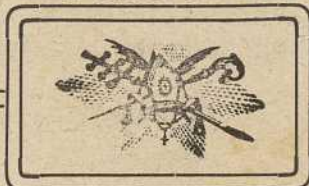

BOLETÍN ECLESIAÍSTICO

DEL OBISPADO DE

Calahorra y La Calzada

SUMARIO: SECCIÓN OFICIAL. *Gobierno Eclesiástico*. Circular sobre el Santísimo Rosario.—Telegrama recibido del Emmo. Sr. Cardenal Secretario de Estado.—CONGREGACIONES ROMANAS. Exhortación de S. S. al clero católico (continuación).—*Sgda. Congregación de Indulgencias*. I Oración indulgenciada al ponerse la sobrepelliz.—II Se permite anticipar la Confesión y Comunión para ganar las indulgencias.—*Sgda. Congregación de Ritos*. I Nueva fórmula para la bendición de campanas.—II sobre el canto de las mujeres en las iglesias.—VARIEDADES. Más socios del Congreso internacional Mariano.—Cuenta general de lo recaudado en España para la obra de la propagación de la Fé en el año de 1907.

SECCIÓN OFICIAL

Gobierno Eclesiástico del Obispado de Calahorra y La Calzada

CIRCULAR

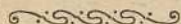
Próximo el mes del Santísimo Rosario, exhortamos, como en años anteriores, á los Sres. Curas párrocos, ecónomos y demás encargados de iglesias del obispado, á honrar á la Virginal Madre de Dios con los cultos de costumbre, procurando observar las disposiciones contenidas en las Sinodales del obispado, constitución 347, título V.

Calahorra, 25 de Septiembre de 1908.—DR. MANUEL SAN ROMÁN Y ELENA, *Gobernador Eclesiástico*.

El Ilmo. Sr. Gobernador Eclesiástico, Provisor y Vicario General de esta Diócesis de Calahorra, y La Calzada ha recibido de Roma con fecha 22 del actual un telegrama del tenor siguiente:

Su Santidad agradece cofradía sacerdotal Argote felicitación jubileo sacerdotal enviándole bendición apostólica.

Cardenal Merry del Val

CONGREGACIONES ROMANAS

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
PII DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE X

IN QVINQVAGESIMO NATALI SACERDOTII SVI EXHORTATIO
AD CLERVM CATHOLICVM

PIVS PP. X

DILECTI FILII SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDITIONEM

(Continuación)

!V.—Ecclesiae et Patrum monita recolenda.

Ad hanc ipsam vitae sanctimoniam, de qua iuvat paulo fufius dicere, magnis Ecclesia spectat perpetuisque curis. Sacra ideo Semina instituta: ubi, si litteris ac doctrinis imbuen- di sunt qui in spem cleri adolefcunt, at simul tamen praeci- pueque ad pietatem omnem a teneris annis sunt conformandi. Subinde vero, dum ipsa candidatos diuturnis intervallis gra- datim promovet, nusquam, ut mater sedula, hortationibus de sanctitate assequenda parcat. Iucunda quidem ea sunt ad re- colendum. Quum enim primo in sacram militiam cooptavit, voluit nos ea rite profiteri: *Dominus pars haereditatis meae, et calicis mei: tu es, qui restitues haereditatem meam mihi* (Ps. xv, 5). Quibus, inquit Hieronymus, monetur clericus ut *qui, vel ipse pars Domini est, vel Dominum partem habet, talem se*

exhibeat, *ut et ipse possideat Dominum, et possideatur a Domino* (Ep. LII, ad Nepotianum, n. 5).—Subdiaconis accensendos ipsa quam graviter est allocuta! *Iterum atque iterum considerare, sed Deo... perpetuo famulari, et castitatem, illo adiuvante, servare oportebit.* Tum denique: *Si usque nunc fuistis tardi ad ecclesiam, amodo debetis esse assidui: si usque nunc somnolenti, amodo vigiles.... si usque nunc inhonesti, amodo casti.... Videte cuius ministerium vobis traditur!*—Diaconatu porro augendis sic per Antistitem a Deo precata est: *Abundet in eis totius forma virtutis, auctoritas modesta, pudor constans, innocentiae puritas et spiritualis observantia disciplinae. In moribus eorum praecepta tua fulgeant, ut suae castitatis exemplo imitationem sanctam plebs acquirat.*—Sed eo acrius movet commonitio initiandis sacerdotio facta: *Cum magno timore ad tantum gradum ascendendum est, ac providendum ut coelestis sapientia, probi mores et diuturna iustitiae observatio ad id electos commendet.... Sit odor vitae vestrae delectamentum Ecclesiae Christi, ut praedicatione atque exemplo aedificetis domum, idest familiam Dei.* Maximeque omnium urget illud gravissime additum: *Imitamini quod tractatis:* quod profecto cum Pauli praecepto congruit: *ut exhibeamus omnem hominem perfectum in Christo Iesu (Coloss. I, 28).*—Talis igitur quum sit mens Ecclesiae de sacerdotum vita, mirum nemini esse possit, quod sancti Patres ac Doctores omnes ita de ea re consentiant, ut illos fere nimis quis arbitretur. Quos tamen si prudenter aestimemus, nihil eos nisi apprime verum rectumque docuisse iudicabimus. Eorum porro sententia haec summam est. Tantum scilicet inter sacerdotem et quemlibet probum virum intercedere debet discriminis, quantum inter coelum et terram: ob eamque causam, virtuti sacerdotali cavendum non solum ne gravioribus criminibus sit affinis, sed ne minimis quidem. In quo virorum tam venerabilium iudicio Tridentina Synodus stetit, quum monuit clericos ut fugerent *levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent* (Sess. XXII, de reform., c. 1): maxima scilicet, non re ipsa, sed respectu peccantis, in quem, po-

tiore iure quam in templorum aedificia, illud convenit: *Domum tuam decet sanctitudo* (Ps. XCII, 5).

V.—Sanctimonia in quo ponenda.

Tam sanctitas eiusmodi, qua sacerdotem carere sit nefas, videndum est in quo sit ponenda: id enim si quis ignoret vel praepostere accipiat, magno certe in discrimine versatur. Equidem sunt qui putent, quin etiam profiteantur, sacerdotis laudem in eo collocandam omnino esse, ut sese aliorum utilitatibus totum impendat: quamobrem, dimissâ fere illarum cura virtutum, quibus homo perficitur ipse (eas ideo vocitant *passivas*), aiunt vim omnem atque studium esse conferenda ut *activas* virtutes quis excolat exerceatque. Haec sane doctrina mirum quantum fallaciae habet atque exitii. De ea Decessor noster fel. rec. sic pro sua sapientia edixit (Ep. *Testem benevolentiae*, Ad Archiep. Baltimor., 22 ian. 1898): "Christianas virtutes, alias temporibus aliis accommodatas esse, is solum velit, qui Apostoli verba non meminerit: *Quos praeseivavit, et praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui* (Rom. VIII, 29). Magister et exemplar sanctitatis omnis Christianus est; ad cuius regulam aptari omnes necesse est, quotquot avent beatorum sedibus inseri. Iamvero haud mutatur Christianus progredientibus saeculis, sed idem *heri et hodie: ipse et in saecula* (Hebr. XIII, 8). Ad omnium igitur aetatum homines pertinet illud: *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde* (MATTH. XI, 29); nulloque non tempore Christus se nobis exhibet *factum obedientem usque ad mortem* (Philipp. II, 8); valetque quavis aetate Apostoli sententia: *Qui... sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitis et concupiscentiis* (Gal. V, 24).—Quae documenta si quidem spectant unumquemque fidelium, proprius tamen ad sacerdotes attinent: ipsique prae ceteris dicta sibi habeant quae idem Decessor Noster apostolico ardore subiecit: "Quas utinam virtutes multo nunc plures sic colerent, ut homines sanctissimi praeteritorum temporum! qui demissionis animi, obedientia, abstinentia, *potentes fuerunt opere et sermone*, emolumento maximo, nedum religiosae rei, sed publicae ac civilis». Ubi

animadvertere non abs re fuerit, Pontificem prudentissimum iure optimo singularem abstinentiae mentionem intulisse, quam evangelico verbo dicimus, abnegationem sui. Quippe hoc praesertim capite, dilecti filii, robur et virtus et fructus omnis sacerdotalis muneris continetur: hoc neglecto, exoritur quidquid in moribus sacerdotis possit oculos animosque fidelium offendere. Nam si turpis lucri gratia quis agat, si negotiis saeculi se involvat, si primus appetat accubitus ceterosque despiciat, si carni et sanguini acquiescat, si quaerat hominibus placere, si fidat persuasibilibus humanae sapientiae verbis; haec omnia inde fluunt, quod Christi mandatum negligit conditionemque respuit ab ipso latam: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum* (MATTH. XVI, 24).

VI.—A sanctimonia ubertas ministerii.

Ista Nos quum adeo inculcamus, illud nihilo minus sacerdotem admonemus, non sibi demum soli vivendum sancte: ipse enim vero est operarius, quem Christus *exiit... conducere in vineam suam* (MATTH. XX, 1). Eius igitur est fallaces herbas evellere, serere utiles, irrigare, tueri ne inimicus homo superseminet zizania. Cavendum propterea sacerdoti ne, inconsulto quodam intimae perfectionis studio adductus, quidquam praetereat de muneris partibus quae in aliorum bonum conducant. Cuiusmodi sunt verbum Dei nuntiare, confessiones rite excipere, adesse infirmis praesertim morituris, ignaros fidei erudire, solari moerentes, reducere errantes, usquequaque imitari Christum: *Qui pertransiit benefaciendo et sanando omnes oppressos a diabolo* (Act. x, 38).—Inter haec vero insigne Pauli monitum sit menti defixum; *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat; sed, qui incrementum dat, Deus* (I Cor. III, 7). Liceat quidem euntes et flentes mittere semina; liceat ea labore multo fovere: sed ut germinent edantque optatos fructus, id nempe unius Dei est eiusque praepotentis auxilii. Hoc accedit magnopere considerandum, nihil praeterea esse homines nisi instrumenta, quibus ad animorum salutem utitur Deus; ea oportere idcirco ut apta sint quae a Deo tractentur. Qua sane ratione? Num ullâ putamus vel insita vel

parta studio praestantia moveri Deum ut opem adhibeat nostram ad suae gloriae amplitudinem? Nequaquam: scriptum est enim: *Quae stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes: et infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia, et ignobilia mundi, et contemptibilia elegit Deus, ut ea quae non sunt, et ea quae sunt destrueret* (I Cor. I, 27, 28). Unum nimirum est quod hominem cum Deo coniungat, unum quod gratum efficiat, atque non indignum eius misericordiae administrum: vitae morumque sanctimonia. Haec, quae demum est supereminens Iesu Christi scientia, sacerdoti si desit, desunt ei omnia. Nam ab ea disiunctae, ipsa exquisitae doctrinae copia (quam Nosmetipsi nitimur in clero provehere), ipsaque agendi dexteritas et sollertia, etiamsi emolumentum aliquid vel Ecclesiae vel singulis afferre possint, non raro tamen detrimenti iisdem sunt flebilis causa. Sanctimonia vero qui ornetur et affluat, is quam multa possit, vel infimus, mirifice salutaria in populo Dei aggredi et perficere, complura ei omni aetate testimonia loquuntur: praeclare, non remotâ memoria, Ioannes Bapt. Vianney, animarum in exemplum curator, cui honores Caelitum Beatorum Nosmet decrevisse laetamur. Sanctitas una nos efficit, quales vocatio divina exposcit: homines videlicet mundo crucifixos, et quibus mundus ipse sit crucifixus; homines in novitate vitae ambulantes, qui, ut Paulus monet (II, Cor. VI, 5 et seqq.), *in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suavitate, in Spiritu Sancto, in caritate non ficta, in verbo veritatis* seipsos exhibeant ut ministros Dei; qui unice in coelestia tendant, et alios eodem adducere omni ope contendant.

VII.—Magnum sanctimoniae subsidium, orandi studium.

Quoniam vero, ut nemo unus ignorat, vitae sanctitas eatenus fructus est voluntatis nostrae, quoad haec gratiae subsidio roboretur a Deo, abunde nobis Deus ipse providit, ne gratiae munere, si velimus, ullo tempore careamus; idque in primis assequimur studio precandi.—Sane precationem inter et sanctimoniam is necessario intercedit usus, ut altera esse sine altera nullo modo possit. Quocirca consentanea omnino veritati est

ea sententia Chrysostomi: *Arbitror cunctis esse manifestum, quod simpliciter impossibile sit absque precationis praesidio cum virtute degere* (*De precatione, orat. 1*): acuteque Augustinus conclusit: *Vere novit recte vivere, qui recte novit orare* (*Hom. iv ex 50*). Quae nobis documenta Christus ipse et crebra hortatione et maxime exemplo suo firmiter persuasit. Nempe orandi causâ vel in deserta secedebat, vel montes subibat solus; noctes solidas totus in eo exiebat; templum frequenter adibat; quin etiam, stipantibus turbis, ipse erectis in coelum oculis palam orabat; denique suffixus cruci, medios inter mortis dolores, cum clamore valido et lacrimis supplicavit Patri.— Hoc igitur certum ratumque habeamus, sacerdotem, ut gradum officiumque digne sustineat suum, precandi studio eximie deditum esse oportere. Saepius quidem dolendum quod ipse ex consuetudine potius id faciat quam ex animi ardore; qui statis horis oscitanter psallat vel pauculas interserat preces, nec deinde ullam de die partem memor tribuat alloquendo Deo, pie sursum adspirans. Sed enim sacerdos multo impensius ceteris paruisse debet Christi praecepto: *Oportet semper orare* *Lvc. xviii, 1*); cui inhaerens Paulus tantopere suadebat: *Orationi instate, vigilantes in ea in gratiarum actione* (*Coloss. iv, 2*): *Sine intermissione orate* (*I Thess. v, 17*). Animo quippe sanctimoniae propriae aequae ac salutis alienae cupido quam multae per diem sese dant occasiones ut in Deum feratur! Angores intimi, tentationum vis ac pertinacia, virtutum inopia, remissio ac sterilitas operum, offensiones et negligentiae creberrimae, timor demum ad iudicia divina; haec omnia valde incitant ut ploremus coram Domino, ac, praeter impetratam opem, bonis ad ipsum meritis facile ditescamus. Neque nostrâ tantummodo ploremus causa oportet. In ea, quae latius ubique funditur, scelerum colluvione, nobis vel maxime imploranda exorandaque est divina clementia; nobis instandum apud Christum, sub mirabili Sacramento omnis gratiae benignissimo prodigum: *Parce, Domine, parce populo tuo.*
(*Se continuarà*)

SAGRADA CONGREGACIÓN DE INDULGENCIAS

I

Oración con indulgencia de 300 días concedida á los clérigos que la reciten en el momento de tomar la Sobrepelliz para usarla.

Sanctissimus Dominus Noster Pius PP. X libenter in Domino concessit ut Indulgentiam trecentorum dierum, defunctis quoque applicabilem, consequi valeant quotquot in Seminariis aliisque Collegiis et Asceteriis in spem Ecclesiae rite instituuntur, atque omnes et singuli cuiuslibet gradus et ordinis clerici, quotiescumque, in assumendo de more superpelliceo, se cruce signent pieque sic orent: «Indue me, Domine, novum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia et sanctitate veritatis. Amen». Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, e Secretaria S. Congregationis Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae, die 1 Decembris 1907.

CARD. CRETONI, *Praef.*

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

II

Se permite anticipar la Confesión y la Comisión para ganar las Indulgencias.

URBIS ET ORBIS.—11 MARZO 1908

Quo christifideles Indulgentiarum thesauro facilius fruere-
rentur, haec S. Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis
praeposita, decreto diei 9 Decembris 1763 cunctis fidelibus,
quibus laudabilis est consuetudo accedendi semel in hebdomada
ad poenitentiae Sacramentum, iam indultum concessit,
vi cuius omnes indulgentias acquirerent per ipsam hebdomadam
occurrentes absque alia peccatorum confessione quae ceteroquin
ad eas lucrandas foret necessaria. Huiusmodi vero indultum
pro aliquibus regionibus, attenta confessariorum inopia,
etiam ad sacramentalem confessionem infra duas heb-

domadas peractam extensum fuit. Insuper alio decreto sub die 6 Octobris 1870 provisum est, ut ad confessionem et S. Synaxim quisque accedere posset die, qui illum immediate praecedit, pro quo aliqua indulgentia sive ratione festivitatis, sive alia quacumque ex causa fuerit concessa.

Experientia tamen compertum est hisce indultis haud satis consultum, quando agitur de iis indulgentiis lucrandis, quae aliquibus festivitibus extraordinariis sunt adnexae, vel de iis, quas TOTIES QUOTIES eadem die acquiri datum est. Tunc enim ingens fit fidelium concursus adsacramenta suscipienda, ita ut eorum pio desiderio multis in locis vix satisfieri posset, nisi confessio praescripta paulo anticipetur ab iis, qui qualibet hebdomada confiteri non solent, neque possunt.

Quapropter SSmo. Domino Nostro Pio PP. X preces sunt exhibitae, ut desuper his de Apostolica benignitate providere dignaretur, indulgendo ut confessio peragenda ad lucrandam indulgentiam, si haec pluries eadem die sit concessa, tribus diebus immediate praecedentibus, sin vero semel in die sit concessa, duobus tantum integris diebus anticipari queat.

Et Beatissimus Pater, in audientia habita ab infrascripto Card. Praefecto, die 11 Martii 1908, summopere exoptans maiori spirituali bono christifidelium prospicere, expositis precibus clementer annuere dignatus est, ita tamen ut praeter communionem (1) pridie diei, cui est adnexa indulgentia, permissam, in adimplendis ceteris operibus iniunctis regula generalis, circa modum et tempus in concessionibus praescriptum, servetur. Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, e Secretaria eiusdem S. Congregationis, die 11 Martii 1908.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

(1) Si se permite anticipar la comunión al día anterior aun cuando se trate de las indulgencias concedidas *ad modum Jubilaei*, á fortiori se ha de considerar concedida la anticipación de la Confesión, aunque no aparezca mencionada en esta cláusula.

SAGRADA CONGREGACIÓN DE RITOS

I

ROMANA

Expostulatum est a Sacra Rituum Congregatione:

An praeter ritum de benedictione simplici novae campanae, quae tamen ad usum ecclesiae non inserviat, uti in *Apendice* ad Rituale Romanum, et ritum de benedictione signi vel campanae pro ecclesia vel sacello, uti in Pontificali Romano (de quo utroque ritu agitur in Decreto n.º 3770 *Sedunem* (1) 4 Martii 1892 adhiberi possit alter brevior ritus ad campanas in usum sacrum benedicendas. Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem suscripti Secretarii, exquisita Commissionis liturgicae sententia omnibusque accurate perpensis ita rescribendum censuit Affirmative cum ritu approbato, prouti extat in superiori exemplari. Attamen haec benedictio ab Episcopo, vel ab aliis facultatem habentibus facienda est; et quod attinet ad ecclesias consecratas in benedictione signi vel campanae decentius servetur ritus Pontificalis Romani.

Quam resolutionem Ssmo. Domino Nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatum, Sanctitas sua in omnibus ratam habere atque approbare dignata est. Die 22 Ianuarii 1908.

S., CARD. CRETONI, *Praefectus*.

† D. PANICI, ARCHIEP. LAODICEN., *Secretarius*.

El rito aprobado para la bendición de las campanas, es el siguiente:

Ÿ Adiutorium nostrum in nomine Domini.

R̄. Qui fecit coelum et terram.

Psal. 50. Miserere mei Deus.

Psal. 53. Deus in nomine tuo.

Psal. 56. Miserere mei Deus, miserere mei....

Psal. 66. Deus misereatur nostri....

Psal. 69. Deus in adiutorium meum...

Psal. 85. Inclina Domine aurem tuam...

Psal. 129. De profundis clamavi...

Ÿ. Kyrie eleison.

R̄. Christe eleison.

(1) Cfr. Acta S. Sedis, vol. 25, pág. 57.

- Ÿ. Kyrie eleison. Pater noster, *secreto*.
 Ÿ. Et ne nos inducas in tentationem.
 R. Sed libera nos a malo.
 Ÿ. Sit nomen Domini benedictum.
 R. Ex hoc nunc et usque in saeculum..
 Ÿ. Domine, exaudi orationem meam.
 R. Et clamor meus ad te veniat.
 Ÿ. Dominus vobiscum.
 R. Et cum spiritu tuo.

OREMUS

Deus, qui per beatum Moysen, legiferum famulum tuum tubas argenteas fieri praecepisti, quibus dum sacerdotes tempore sacrificii clangerent, sonitu dulcedinis populus monitus ad te adorandum fieri praeeparatus, et ad celebrandum conveniret: praesta quaesumus; ut hoc vasculum sanctae tuae Ecclesiae praeeparatum, a Spiritu Sancto per nostrae humilitatis, obsequium sancti ✠ ficetur, ut per illius tactum et sonitum fideles invitentur ad sanctam ecclesiam et ad praemium supernum. Et cum melodia illius artibus insonuerit populorum, crescat in eis devotio fidei, procul pellantur omnes insidiae inimici, fragor grandinum, impetus tempestatum, temperentur infesta tonitrua, prosternat aereae potestates dextera tua virtutis: ut hoc audientes tintinabulum contremiscant et fugiant ante sanctae crucis vexillum in eo depictum. Quo ipse Dominus noster praestare dignetur, qui absorta morte per patibulum crucis regnat in gloria Dei Patris cum eodem Patre et Spiritu Sancto, per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

“Nunc Officiarius ponit incensum in thuribulum et benedicit (1); et primum aqua benedicta aspergit circummeundo campanam, choro dicente,,.”

Asperges me Domine hyssopo et mundabor: lavabis me et super nivem dealbabor.

“Deinde incensat circummeundo campanam, choro dicente,,.”

Dirigatur Domine oratio mea; sicut incensum iu conspectu tuo.

“Officiarius prosequitur,,.”

OREMUS

Omnipotens dominator Christe, quo secundum carnis assumptionem dormiente in navi, dum oborta tempestat mare

(1) Omissis nempe aliis caeremoniis et unctionibus a Pontificali R. praescriptis.

conturbasset, te protinus excitato et imperante dissiluit: tu necessitatibus populi tui benignus succurre; tu hoc tintinabulum Sancti Spiritus rore perfunde; ut ante sonitum illius semper fugiat bonorum inimicus, invitetur ad fidem populus christianus, hostilis terreatur exercitus, confortetur in Domino per illud populus tuus convocatus, ac sicut davidica cithara delectatus desuper descendat Spiritus, atque ut Samuele agnum lactantem maclante in holocaustum regis aeterni imperii, fragor aurarum turbam repulit adversantium; ita dum huius vasculi sonitus transit per nubila, Ecclesiae tuae conventum manus conservet angelica, fruges credentium, mentes et corpora salvet protectio sempiterna. Per te, Christe Iesu, qui cum Patre vivis et regnas in unitate eiusdem Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

Ÿ. In honorem Sancti N.

Ÿ. Amen.

Tum Officians producit super campanam benedictam signum crucis et discedit cum ministris.,.

II

Se permite el canto de las mujeres, tanto en la Misa solemne como en las demás funciones extralitúrgicas.

Angelopolitana—(17 Enero 1908)

Rmus. Dnus. Raymundus Ibarra et González Archiepiscopus Angelopolitanus in republica Mexicana, á S. Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem reverentem exposcit:

II. Per decretum n. 3964 *De Truxillo* die 17 Septembris 1897 prohibitum fuit ut "mulieres ac puellae intra vel extra ambitum chori canant in missis solemnibus,, idemque confirmatum est die 10 Februarii 1903. Attamen cum in *Motu proprio* SS. D. N. Pii PP: X *Inter pastoralis officii* de musica sacra d. d. 22 Novembris 1903 praecipitur ut "cantus gregorius in populi usus restituendus curetur, quo ad divinas Laudes mysteriaque celebranda magis agentium partem, antiquorum more, fideles conferant,, quaeritur: Licebitne permittere ut puellae ac mulieres in scamis sedentes, ipsis in ecclesia assignatis separatim a viris, partes invariables missae cantent; vel saltem extra functiones strictae litúrgicas, hymnos aut cantilenas vernaculas concinant?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisitis votis utriusque Commissionis tum Liturgicae tum de musica et cantu sacro, omnibus sedulo perpensis, ita rescribendum censuit:

Ad II. "*Affirmative ad utrumque, et ad mentem. Mens est; 1. ut intra christifideles veri et pueri. quantum fieri potest, suam partem divinis laudibus concelebrandis conferant, haud exclusis tamen, maxime ipsorum defectu, mulieribus el puellis; et 2. ut ubi officiantura choralis habetur, cantus exclusivus mulierum, praesertim in cathedralibus ecclesiis, non admittatur, nisi ex gravi causa ab Ordinario agnoscenda: et cauto semper ut gravis inordinatio vitetur.*"

Atque ita rescripsit, die 17 Ianuarii 1908.

L. ✠ S.

S. Card. CRETONI, Praefectus,

† D. PANICI, Archiep, Laodicen., Secretarius.

VARIEDADES

CONGRESO MARIANO INTERNACIONAL DE ZARAGOZA

RELACIÓN DE SOCIOS DE ESTA DIÓCESIS

(Continuación)

M. I. Sr. D. Ramón Galindo, Canónigo Penitenciario de la S. I. Catedral de Calahorra	— — —	Participante
D. Anastasio Rodriguez, de Logroño	— — —	Activo
„ Teodoro Torrecilla, Coadjutor de Aguilar de Río Alhama	— — — — — — —	id
„ Valeriano Cordón, Capellán de las Religiosas Agustinas, de Logroño	— — — — —	id
„ Ciriaco Garrido, Coadjutor de Santa María la Redonda, de Logroño	— — — — —	Participante
„ Pedro Sáenz Andollo, Párroco—Arcipreste de Soto de Cameros	— — — — —	id
„ Manuel Sáenz, Coadjutor de Soto de Cameros	—	id

Sevilla		5.015
Pamplona		4.594,15
Palencia		4.089,75
Oviedo		3.557,45
Santander.	{ Junta de señoras 1.168,85)	3.326
	{ Junta de caballeros 2.157,15)	
Santiago.		2.955,55
Valencia.		2.834,40
Lugo		2.647,10
Cádiz.		2.624,80
Orense		2.417,45
Zaragoza.		2.300
Salamanca		2.215,60
Burgos	{ Junta de señoras 1.027,40)	2.100
	{ Junta de caballeros 1.072,70)	
Vich		2.000
Huesca		1.884
Toledo		1.835,82
Tenerife (Laguna)		1.831
Ciudad-Rodrigo		1.544,10
Mondoñedo		1.435
Córdoba		1.345
Sigüenza		1.303
Badajoz		1.285,40
Tarragona		1.147,60
Segorbe		1.086,48
Menorca (Ciudadela).		1.050,60
Granada		1.014,25
Jaén		1.000
León	{ Junta de señoras 262,80)	995,80
	{ Junta de caballeros 733)	
Avila		901,25
Málaga.		900
Almería		887,10
Tuy		778,50
Tarazona		776,85
Osma		770
Teruel		580
Astorga		535
Zamora		518
Tudela		490,95
Seo de Urgel		460,90
Gerona		452

Gran Canaria (Las Palmas)	446,30
Calahorra	445,95
Jaca	432,55
Lérida	418,90
Cartagena (Murcia)	415,05
Guadix	400
Segovia	378
Orihuela (Alicante)	373,25
Solsona (por 1906)	360,75
Plasencia	358,45
Tortosa	275
Cuenca	210,90
Ciudad Real	150
Coria	150
Albarracín	108
TOTAL	178.919,57
Gastos varios	139,61
TOTAL LÍQUIDO	178.779,96

Cuya cantidad ha sido entregada al Excmo. y Rmo. Señor D. A. Vico, Arzobispo de Filipos, Nuncio Apostólico en esta Corte, para que se sirva remitirla al Eminentísimo Señor Cardenal Gotti, Prefecto de la Sagrada Congregación de Propaganda Fide en Roma.

Madrid, 31 de Enero de 1908.—V.º B.º: El Vice-Presidente, † JOSÉ MARÍA, *Obispo de Madrid-Alcalá*.—V.º B.º: La Presidenta, A., *Duquesa de San Carlos*, Marquesa Viuda de Santa Cruz.—La Tesorera, I., *Condesa Viuda de Armíldez de Toledo*, Marquesa de la Cañada.